

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/93 =

A apărut *Vol. XI „Prescripția“*, de d-l profesor *D. Alexandresco*, cu care se finește opera. *Prețul 18 lei.* Comenzile se primesc la acest ziar de d-l Codreanu, care servește la cerere toate volumele contra valoare. Pentru cele legate se va adăoga 3 lei, indicându-se felul legăturii, plus 1 leu pentru transport.

SUMARUL— **O lege necesară**, de d-l avocat *G. Anghelescu (Căpitan).***JURISPRUDENȚA**

— *Casație s. II : Procurorul general al Curții de casație, Regulament de competență în cauza lui Theodor Iancof* (Faptul de a ține în stare de necurătenie magazinul de băuturi spirtoase și alimente nu poate fi considerat decât ca o simplă călcare a dispozițiunii art. 6 din regulamentul de privighere sanitar, a cărui sancțiune este cea prevăzută de art. 385 al. 9 c. penal. Pedepsele nu se pot înființa și pronunța decât în puterea unei legi. Deciziunea prin care Curtea de casație pronunță un regulament de competență are în privința chestiunii examinate, aceeași putere de autoritate ca și deciziunile secțiunilor unite), cu o *Notă* de d-l profesor *I. Tanovicanu*;

— *Trib. Vâlcea s. I ; Curtea de apel Craiova s. I ; Curtea de casație s. II și Curtea de apel București s. III : Dentistul I. Rosenthal cu D-rul V. Gribescu* (După art. 83 din legea sanitară, dentistica nu se poate profesa decât de doctorii în medicină, cu drept de liberă practică căpătată conform acestei legi, având diplomă sau certificatul care conferă dreptul de liberă practică a dentisticii în acel stat, pentru profesarea dentisticii nefiind de ajuns titlul de doctor în medicină cu dreptul de liberă practică), cu o *Notă* de d-l profesor *D. Alexandresco*.

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Casație s. I : Filiațiune legitimă. — Dovedirea ei. — Dacă ea este dovedită numai prin actul de naștere al copilului fără a se dovedi și căsătoria părinților ;*

— *Casație s. II : Omor fără voc. — Moarte întâmplată după 40 de zile dela lovire. — Distanța prevăzută de art. 186 c. p. — Dacă se aplică și la art. 248. c. penal ;*

— *Casație s. III : Patentă. — Arendaș. — Micii cultivatori de pământ. — Dacă pot fi impuși la patentă.*

O lege necesară

D-l Ministru al domeniilor a fost animat de foarte bune sentimente când a prezentat Senatului proiectul de lege «pentru regularea pământurilor de cultură date însurășilor împroprietăriți pe moșiile Giulești-Bojea, Ciurel și Roșiu din județul Ilfov și care au fost înstrăinate de ei sau ur-

mașii lor». Acest proiect de lege conține însă dispoziții prea energice, deși justificate, ca aceia de a expropria pur și simplu, ba încă fără vreo despăgubire, pe acei ce eventual ar fi avut drepturi de proprietari asupra pământurilor în litigiu.

În treacăt fie zis, acești preținși proprietari, nu merită nici un interes, fiind mai toți niște speculanți, care se prevalează azi de nulitatea, ce isbește actele de vânzare făcute de ei sau autorii lor, pentru simplul motiv că prețurile locurilor vândute s'au urcat, iar nici de cum de dragul acestor locuri nici pentru că s'ar gândi că pământurile recăștigate să le țină pentru ei. Acești domni abia așteaptă să și le reia, spre a le vinde mai cu preț altor cumpărători, de a a căror capacitate de a cumpăra nu s'ar ocupa de fel, atunci când ofertele acestora ar atinge țifra, la care îi îndeamnă lăcomia lor.

Am văzut cazuri în care unii dintre acești cinstiți proprietari, s'au împăcat cu posesorii pământurilor, după ce ani de zile duseseră contra acestora procese pentru anularea vânzărilor, și dându-le acte de vânzare în regulă, bine înțeles, contra unui preț considerabil augumentat față de prețul primitiv.

Firește însă că principiile constituționale, încă odată din bune intenții au fost nesocotite prin proiectul d-lui Ministru al domeniilor și, ca atare, criticile ce s'au adus proiectului au fost drepte.

Ce trebuie să facem fiindcă starea actuală reclamă un remediu? Mijlocul cel mai simplu ar fi ca proiectul acela să se refacă în sensul ca actualii posesori ai pământurilor, cetățeni români, să fie împroprietăriți în vre-o comună apropiată. După votarea acestei legi de simplă împroprietărare și fără altă dispoziție legislativă nouă, actualii posesori de pământuri ar putea în fața instanțelor, unde sunt pendinte azi procesele lor, să ofere revendicanților în schimbul pământurilor ce dețin azi și care sunt în litigiu, pământurile cu care au fost împroprietăriți, după legea cea nouă.

Putința schimbului este prevăzută de consti,

tuție iar obligația, oarecum, a primirii lui, este cuprinsă în art. 13 din legea pentru menținerea și executarea art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale, din 13 Februarie 1879.

Dealtfel, schimbul fusese preconizat într'un proiect anterior de lege întocmit de răposatul C. Stoicescu, care n'a putut fi transformat în lege, proiect ce era superior celui propus Senatului în sesiunea actuală, dar care ca și acesta conținea unele durități inutile. Cu această legiferare simplă ce o indic eu, s'ar curmă toate relele de azi, stingându-se nenărate și interminabile procese, fără a se nedreptăți nimeni, fără a se uza de mijloace neconstituționale și mai ales fără niciun fel de sdruncinare a regulilor de drept existente.

În rezumat, această lege este absolut necesară și indicația mea, din rândurile de mai sus, are numai rostul de a recomanda ca ea să fie cât mai simplă și să se refere cât mai mult la regulile constituționale și legislative existente.

G. ANGHELESCU (Căpitan)

Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 21 Ianuarie 1915

Președenția d-lui Victor Râmniceanu, Președinte

Procurorul-general al Curții de casație regulament de competență în cauza lui Theodor Iancof.

Contravenție sanitară.—Magazin de băuturi și alimente în stare de necurățenie. — Aplicarea pedepsei prev. de art. 385 al. 9 c. p.—Competința judecăt. de pace.—Art. 6 și 41 regulament de privighere sanitară.—Regulament de competență.—Datoria instanței de trimitere a se conforma. — Art. 65 l. Curții de Casație.

1. *Faptul de a ține în stare de necurățenie magazinul de băuturi și alimente, nu poate fi considerat decât ca o simplă călcare a dispozițiunii art. 6 din regulamentul de privighere sanitară, a cărei sancțiune este aceea prevăzută de art. 385 al. 9 c. penal; iar art. 41 din regulamentul de privighere sanitară, care prevede pentru călcare art. 6 aceeași pedeapsă ce este prevăzută de art. 63 din legea sanitară, nu se poate aplica, deoarece pedepsele nu se pot înființa și pronunța decât în puterea unei legi.*

2. *Deciziunea prin care Curtea de casație pronunță un regulament de competență are în privința chestiunii examinate aceeași putere de autoritate ca și deciziunile secțiunilor-unite, așa că instanța de trimitere nu poate să intre din nou în examinarea competenței sale, decât pentru alte cauze decât cele deja examinate.*

Deciziunea No. 190/915. — Constată că nu este loc a se pronunța un nou regulament de competență fiind deja regulată prin decizia No. 1907 din 1914 a acestei Inalte Curți și casează cartea de judecată No. 470/914 a jud. Ocol I, Bazargic, trimițând afacerea la Ocol II, Bazargic.

Curtea,

Ascultând pe d-l Proeuror N. I. Zamfirescu, în concluziuni;

Deliberând,

Având în vedere cererea d-lui Procuror-general al Inaltei Curți de casație și justiție înregistrată la No. 13625/914, de a se da un nou regulament de competență în pricina lui Teodor Iancof;

Având în vedere că, din actele din dosar și din deciziunea No. 1907/914 a acestei Inalte Curți, se constată că, în această pricină, ivindu-se conflict negativ de jurisdicție între Judecătoria ocol. I Bazargic și Tribunalul Caliacra, s'a dat un regulament de competență din care rezultă că fapta imputată lui Teodor Iancof, de a ține murdar magazinul său de băuturi și alimente, constituie o contravențiune de simplă poliție;

Având în vedere că Judecătoria ocol. I Bazargic, căreia i s'a atribuit competența de a judeca pricina, prin cartea de judecată No. 470/914, își declină din nou competența pe motiv că faptul imputat lui Teodor Iancof nu este cel prevăzut de vechiul regulament al legii sanitare, ci cel prevăzut de art. 6 și 41 din noul regulament de privighere și pedepsit de art. 63 din legea sanitară, dat în competența Tribunalului;

Având în vedere că art. 63 din legea sanitară se ocupă numai de cei ce pun în comerț alimente și băuturi stricate ori falsificate și arată pedepsele ce urmează să li se aplice, iar faptul constatat în sarcina contravenientului, acela că a ținut magazinul său în stare de necurățenie, nu este prevăzut nici pedepsit de de-acest text de lege;

Având în vedere că este adevărat că art. 41 din regulament prevede aceeași pedeapsă pentru oricare călcare a regulamentului și prin urmare și pentru călcare art. 6, imputată inculpatului;

Având în vedere însă că această dispozițiune din art. 41 din regulament nefiind conformă cu contrarie cu prescripțiunile legii, ea nu este obligatorie și nu se poate aplica, de oarece pedepsele nu se pot înființa și pronunța decât în puterea unei legi;

Având în vedere că faptul imputat lui Teodor Iancof nu poate fi considerat ca o simplă călcare a dispozițiunii art. 6 din regulament a căreia sancțiune este aceea înscrisă în art. 385 al. 9 codul penal;

Considerând că această Inaltă Curte, pronunțând un regulament de competență, a dat o hotărâre definitivă și cu putere de autoritate, în urma căreia instanța de trimitere nu putea să reintre în examinarea competenței sale decât pentru alte cauze decât cele deja examinate;

Considerând că, oricare ar fi regulamentul legii sanitare ce s'ar avea în vedere, fapta imputată lui Teodor Iancof neputând avea altă calificare legală, judecătorul de ocol declinându-și pentru aceleași motive, pentru a doua oară competența, a nesocotit regulamentul de competență pronunțat și a săvârșit un exces de putere;

Considerând că deciziunea prin care s'a pronunțat regulamentul de competență are în privința chestiunii examinate putere de autoritate ca și deciziunile secțiunilor-unite; că, astfel fiind procedura de urmat în speță este aceea cuprinsă în art. 65 din legea organică a Curții de casație;

Că, prin urmare, nu este locul a se da un nou regulament de competență ci a anulă cartea de judecată No. 470/914 a Judecătoriei ocol. I Bazargic, a constată

că în acest proces competența este regulată prin deciziunea acestei Inalte Curți cu No. 1907/914 și a se trimite pricina la alt judecător de ocol cu obligațiunea de a se conforma.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

NOTĂ.—Las la o parte chestiunea secundară a competenței discutate de suprema instanță, și pe care firesc era ca să nu o mai discute prin prezenta deciziune, care are mai mult aparența unei polemice cu judecătorul Ocol I Bazargic. Prima carte de judecată fusese implicit anulată prin regularea conflictului de competență între tribunal și judecătorul de ocol și cu acea ocaziune desigur că instanța supremă a motivat pentru judecătorul de ocol, iar nu tribunalul, este competent să judece această afacere.

De astă dată nu mai putea dar să fie vorba și să se discute din nou pentru judecătoria, iar nu tribunalul este competente să judece afacerea, ci numai dacă o instanță, după un regulament de competență mai are dreptul să-și declină competența pentru același motiv pe care Curtea de Casațiune îl găsisse nefundat când a făcut prima regulare de competență.

Sub acest punct de vedere este incontestabil că suprema instanță are dreptate și subscriem cu toată convingerea considerentul că, Inalta Curte pronunțând un regulament de competență, a dat o hotărâre definitivă, și cu putere de autoritate, în urma căreia instanța de trimitere nu poate să intre în examinarea competenței sale decât pentru alte cauze decât cele deja examinate.

Un lucru însă nu sunt de acord cu Curtea de Casațiune.

Când se face un regulament de competență și instanța din nou își declină competența pentru același motiv, nu cred că trebuie să trimită la altă instanță, fiindcă aci nu e vorba de o casare obișnuită după care se face trimiterea la altă instanță, ci de o neconformare la judecata supremă a casației, care nu trebuie să existe și să fie încuviințată de suprema instanță. Când prin regulare de competență Curtea de Casațiune decide că o instanță este competentă, și-i trimite o afacere ca să o judece, instanța e datoare să se supună căci de astă dată nu mai ne aflăm în principiul general că fiecare instanță e judecătoria competenței sale. Intre hotărârea Curții de Casațiune care zice că o instanță e competente și aceia a unei instanțe care hotărăște că ea nu e competentă, desigur că ceea ce a decis Curtea de Casațiune trebuie să prevaleze și să se execute.

Credem dar că regulându-se competența trebuia ca afacerea să fie retrimisă judecătorului Ocolului I Bazargic.

I. TANOVICANU

Tribunalul Județului Vâlcea, S. I

Audiența dela 17 Maiu 1913

Președenția D-lui **Th. Vasiliu**, Prim-Președinte
Sentința corecțională No. 1441

Legea sanitară. — Doctori în medicină având libera practică. — Dacă ei pot profesa arta dentară în țară, fără a poseda o diplomă specială sau certificate legale, care să-i confere acest drept. — (Art. 83 din legea sanitară).

Legea sanitară prin art. 83 cere ca dentistica, ca orice altă specialitate a medicinei, să nu se poată profesa decât de doctorii în medicină cu dreptul de liberă practică, constatată conform acestei legi, și având diplome sau certificate care să le confere dreptul de liberă practică a dentisticii în acel stat;

Prin urmare un doctor în medicină având libera practică, nu poate profesa arta dentară, întrucât nu posedă diplome sau certificate conforme cu cerințele legii sanitare care să-i confere dreptul de liberă practică a dentisticii în țară.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de avocatul oponentului V. Gribescu, că reclamantul I. Rosenthal nu are dreptul a figura ca parte civilă în acest proces;

Având în vedere că este necontestat că I. Rosenthal, fiind dentist autorizat să țină cabinet dentar și se ocupă în mod special cu dentistica, e învederat că profesiunea clandestină a altora este de natură a-i pricinui daune și deci îl îndreptățește a figura ca parte civilă;

Pentru aceste motive, menține ca parte civilă în acest proces pe d-l I. Rosenthal.

In fond :

Tribunalul,

Având în vedere opoziția făcută de D-r V. Gribescu și Siegfried Fett din R.-Vâlcea în contra sentinței corecționale No. 2692 din 12 Octombrie 1912, prin care numiți pentru faptul că au executat dentistica în mod ilicit fără a avea drept, s'au condamnat în baza art. 88 legea sanitară să plătească fiecare câte cinci sute lei amendă și un leu despăgubiri civile reclamantului I. Rosenthal, dentist din R.-Vâlcea;

Având în vedere susținerile părților cum și concluziile d-lui Procuror;

Având în vedere că din instrucția orală urmată azi în instanță și actele aflate la dosar se constată în fapt următoarele :

In ce privește pe oponentul D-r V. Gribescu :

Oponentul V. Gribescu doctor în medicină și Siegfried Fett în luna Aprilie 1912, deschid un cabinet dentar și fac publicațiuni prin afișe cu inscripția Doctor în medicină și chirurgie V. Gribescu și Siegfried Fett dentist (afiș atașat la dosar) și începe să profeseze arta dentară primind clienți cărora le făcea plumburi și extracțiuni de dinți. Că, medicul orașului R.-Vâlcea fiind sesizat că numiți exercită arta dentară fără a avea drept, în ziua de 3 Maiu 1912, s'a transportat la domiciliul Doctorului Gribescu spre a constată și cerceta actele în baza cărora numiți practică dentistica și acolo au găsit numai pe oponentul Siegfried Fett făcând operațiuni dentare singur, și întrebând în baza cărora acte exercită această profesie și dacă are dreptul de liberă practică, numitul a declarat că nu posedă nici un act de liberă practică în țară și că lucrează sub privileghe-rea D-r V. Gribescu asociatul său;

Având în vedere că oponentul D-r V. Gribescu, azi în instanță susține că dânsul are dreptul să exercite arta dentară pe baza diplomei de doctor în medicină liberată de facultatea din Iași și a unui certificat liberat de un doctor dentist din Cernăuți că a practicat la numitul dentistica, însă nu posedă diplomă de dentist conform legii;

Considerând că legea sanitară prin art. 83, cere ca dentistica, ca orice altă specialitate a medicinei, nu se poate profesa decât de doctori în medicină cu drept de liberă practică constatată conform acestei legi, și având diplome sau certificate care să-i confere dreptul de liberă practică a dentisticii în acel Stat;

Considerând că din actele prezentate de numitul, cât și din recunoașterea făcută în instanță, rezultă că oponentul nu are dreptul de liberă practică în țară ca dentist și că nu îndeplinește condițiile cerute de legea sanitară;

Că, legea sanitară din 1910, în interesul sănătății publice, hotărăște că de la acea dată numai doctorii în medicină cu libera practică și cei cu drepturi câștigate în virtutea legilor anterioare vor avea dreptul să practice dentistica, însă bine înțeles, doctori în medicină cu diplome de dentiști;

Că, deși numitul, din certificatele ce arată că are dela clienți săi, rezultă că face extracțiuni de dinți de mai mulți ani, totuși extragerea și celelalte operațiuni pretinse că le făcea la pacienți în cursul profesiei sale ca medic, nu constituie faptul că practică arta dentară conform cu cerințele legii sanitare, în vigoare, de oarece aceste acte sunt mai mult de domeniul chirurgiei medicale pe care eră dator să le facă orice medic;

Că, față cu cele expuse mai sus și în lipsă de o justificare din partea oponentului că pe lângă diploma de doctor în medicină, mai posedă și diplome sau certificate care să-i confere dreptul de liberă practică a dentisticii în țară, apoi opoziția de față urmează a se respinge ca neîntemeiată și a se confirma în totul sentința opozată.

In ce privește opoziția făcută de Siegfried Fett:

Având în vedere că numitul oponent regulat citat pentru azi, nu se prezintă a-și susține opoziția ce a făcut;

Că, astfel fiind, această opoziție, câtă a fi anulată în baza art. 184 din proc. penală.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim-președinte, Tribunalul respinge, etc.

(ss) **Th. Vasiliu, T. Gârboviceanu,**

Grefier (s) *Mihai Buice*

Curtea de apel din Craiova, S. I

Audiența dela 19 Februarie 1914

Președenția D-lui **C. Poenaru**, Consilier

Deciziunea corecțională No 84

Legea sanitară.—Doctor în medicină cu liberă practică.—Dreptul său de a profesa și arta dentară în țară fără a mai fi nevoie de a posedă o diplomă sau certificat care să-i dea acest drept. (Art. 82 și 83 legea sanitară).

Un doctor în medicină, având libera practică a medicinei în țară, întrunește condițiunile cerute de art. 83 din legea sanitară pentru a profesa și dentistica, una dintre specialitățile medicinei, fără a mai avea nevoie de altă diplomă sau alt certificat de liberă practică a dentisticii, întrucât

asemenea certificate, potrivit art. 82 din legea sanitară, se pretind numai celor cu diplome streine, cât timp în țară, afară de facultatea de medicină, nu există altă școală specială a dentisticii, și întrucât practicând mai mult de patru ani arta dentară în țară, are un drept câștigat.

Curtea,

Asupra apelului făcut în termen de inculpatul V. Gribescu doctor în medicină din orașul R.-Vâlcea, contra sentinței corecționale a Tribunalului Vâlcea s. I, cu No. 1441/913, care menține pe cea No. 2692/912, prin care este condamnat la cinci sute lei amendă în folosul Casei sănătății publice, și un leu despăgubire civilă reclamantului I. Rosenthal din R.-Vâlcea, pentru faptul că a practicat tehnica dentistică fără a posedă vre-o diplomă pentru aceasta, fapt prevăzut și penat de art. 88 din legea sanitară;

Având în vedere actele cauzei;

Ascultând concluziunile d-lui Procuror, pe reclamant în susțineri și pe inculpat în apărare;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 82 din legea sanitară de la 20 Decembrie 1910, pentru ca cineva să poată exercita medicina, medicina-veterinară, farmacia și moșitul trebuie să aibă autorizația Ministerului de Interne, publicată în Monitorul Oficial, care drept se acordă tuturilor persoanelor care posedă titlurile academice eliberate de facultățile și școlile din țară, iar cei cu titluri academice streine trebuie să treacă mai întâi un examen de liberă practică, iar potrivit art. 83 din zisa lege, dentistica, că orice altă specialitate a medicinei, nu se poate profesa decât de doctorii în medicină cu drept de liberă practică căpătată conform acestei legi, având diploma sau certificatul care conferă dreptul de liberă practică a dentisticii în acel Stat;

Se mai edictează prin sus citatul text de lege că dentiștii fără titlu de doctor în medicină, dar având studii speciale făcute într-o școală de dentistica ce se vor fi gășind profesând dentistica de cel puțin patru ani în momentul promulgării legii, își vor păstra drepturile lor, în fine că toți aceia cari au dreptul de liberă practică în virtutea legilor anterioare se vor bucura de drepturile câștigate;

Considerând că, în speță, inculpatul D-r V. Gribescu cu diploma No. 127 din 9 Septembrie 1900, liberată de Universitatea din Iași, dovedește că i s'a liberat la acea dată sub numele de Vasile Gribovsky, căci nu se contestă de nimeni că e aceeași persoană cu Vasile Gribescu, Diploma de doctor în medicină și chirurgie, iar prin deciziunea Ministerului de Interne No. 18797 din 6 Iulie 1900, publicată în Monitorul Oficial din 9 Iulie 1900, Ministerul i-a acordat dreptul de liberă practică a medicinei în țară;

Considerând că inculpatul având diploma de doctor în medicină, și dreptul de liberă practică a medicinei în țară, el întrunește condițiunile cerute de art. 83 din legea sanitară de a profesa și dentistica, una dintre specialitățile medicinei, fără a mai avea nevoie de altă diplomă sau alt certificat de liberă practică a dentisticii, întrucât asemenea certificate, potrivit art. 82 legea sanitară, se pretind numai celor cu diplome streine, cât timp în țară, afară de Facultatea de medicină, nu mai există altă școală specială a dentisticii;

Deosebit de aceasta, din certificatele prezentate de inculpat și atașate la dosarul Curței pe lângă petiția din 13 Februarie 1914, cum și din însăși consideren-

tele sentinței apelate a Tribunalului, se constată că în intervalul dela anul 1900, de când inculpatul a obținut diploma de doctor în medicină și libera practică și până în prezent a profesat și dentistica în timp de mai mult de patru ani, deci, conform art. 83 din legea sanitară, el și păstrează dreptul său câștigat;

Că, față cu aceste motive, inculpatul negăsindu-se în contravenție la legea sanitară, Curtea urmează a-i admite apelul și a pronunța achitarea lui conform art. 10 alin. 2 proc. pen.;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Teodor Ant. Brăiloiu și în neunire cu concluziunile d-lui procuror, Curtea admite apelul, etc.

Consultațiune juridică dată de d-l avocat Gr. Procopiu

Curtea de apel din Craiova a violat dispozițiunile art. 83 din legea sanitară, când admite că simpla diplomă de doctor în medicină dela una din Facultățile din țară și examenul general de libera practică a medicinei este suficient pentru practica artei dentare în România.

În adevăr, după textul ca și după spiritul art. 83 din legea sanitară, diploma de doctor în medicină și examenul de libera practică nu pot conferi dreptul d'a practica arta dentară decât dacă la Facultatea de medicină există cursuri speciale de dentistică care dă dreptul la practica dentisticii în țara de unde emană diploma. Această dispozițiune este absolută și generală; de oarece legiuitorul a avut în vedere că arta dentară necesită cunoștințe speciale independente de cunoștințele medicale generale și prin urmare, în mod firesc, trebuie să recunoască că diploma de doctor în medicină nu implica și cunoștințele speciale necesare pentru practica artei dentare, dacă la facultatea de unde emană acea diplomă, din țară sau din streinătate, nu se predau acele cunoștințe speciale. Că este elementară, că nu se putea stabili o prezumțiune legală de cunoștință rezultând dintr-o diplomă care nu poate să confere beneficiarului ei, o dovadă că posedă realmente cunoștințele, dar că ar fi avut posibilitatea să le dobândească la facultatea dela care emană diploma.

A da o altă interpretare art. 83 din legea sanitară ar fi nu numai să înlesnești eludarea legii, dar să nimești însăși principiul ei, după care nimenea nu trebuie să practice, fără cunoștințe speciale arta dentară, principiu de ordine publică. Facultatea din Iași dela care inculpatul D-r Gribescu, posedă diploma sa de doctor, n'are cursuri speciale de dentistică, deci acea diplomă nu conferă dreptul de liberă practică a dentisticii.

Această interpretare, singura rațională, singura care consacră respectarea principiului că nu poate să existe drept de liberă practică a unei arte, care interesează sănătatea publică, fără garanții serioase și legale de cunoștința acelei arte, este consfințită și de regulamentul legii sanitare (art. 2) făcut pe baza legii sanitare și decretat la 18 Februarie 1914;

De asemenea, Curtea de apel face o greșită aplicațiune a aceluiași text de lege, când ține în seamă un certificat liberat inculpatului Gribescu de un doctor necunoscut din Cernăuți, ca înlocuind dovada legală a cunoștințelor speciale de dentistică. În adevăr, legea pretinde o dovadă emanând dela un organ legalmente recunoscut, cum ar fi o școală organizată și oficial recunoscută în țara unde ființează, dovadă care să confere beneficiarului ei dreptul de liberă practică a dentisticii în acea țară. Ceeace nu este cazul unui doctor oarecare, care poate or când și fără nici o răspundere, să dea

din complezență, or cărui coleg strein asemenea certificate. În acest sens sunt și lămuririle explicative ale art. 3 din reg. legii sanitare susmenționat din 18 Februarie 1914.

R.-Vâlcea

Gr. Procopiu

Inalta Curte de casație și justiție, s. II

Audiența dela 20 Maiu 1914

Președenția D-lui **G. Economu**, Consilier

I. Rosenthal cu D-r V. Gribescu

Legea sanitară.—Doctor în medicină având liberă practică în țară.—Dacă el poate profesă și arta dentară fără a mai posedă o diplomă sau un certificat care să-i dea acest drept.—(Art. 83 din legea sanitară).

După art. 83 din legea sanitară, dentistica nu se poate profesă decât de doctorii în medicină, cu drept de liberă practică căpătată conform acestei legi, având diploma sau certificatul care conferă dreptul de liberă practică a dentisticii în acel Stat.

Așa dar, pentru profesarea dentisticii nu este de ajuns titlul de doctor în medicină cu dreptul de liberă practică, dar trebuie și o diplomă sau un certificat care să confere doctorului în medicină, dreptul de liberă practică a dentisticii în statul care are asemenea învățământ.

Această interpretare a fost recunoscută și prin regulamentul pentru practica dentisticii din 27 Februarie 1914, care, explicând aplicațiunea art. 83 din lege, arată că dreptul de a profesă arta dentară nu poate fi recunoscut decât doctorilor în medicină, cu studii speciale la o școală de dentistică.

Prin urmare, aceasta fiind înțelesul art. 83 din legea sanitară, numai cu violarea acestui articol, Curtea de apel a decis, că dreptul de liberă practică a medicinei este suficient pentru a da dreptul la practica artei dentare și a achitat pe contravenient.

Explicațiunea din art. 83 din legea sanitară pentru acei care au profesat dentistica mai mult de patru ani înainte de promulgarea legii sanitare, s'a făcut pentru aceia care n'aveau titlul de doctor în medicină, dar aveau studii speciale într-o școală de dentistică, așa că, acei care nu aveau asemenea studii, nu pot invoca drepturi câștigate numai cu profesarea dentisticii timp de 4 ani înainte de promulgarea legii sanitare.

Decizia 1384/914.—Casată, după recursul făcut de I. Rosenthal, decizia Curței de apel din Craiova s. I, No. 84/914, dată în proces cu D-r V. Gribescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Petrovici, în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l Procuror-general Sc. Popescu, în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

I. «Violarea art. 83 din legea sanitară. Curtea interpretând dispozițiile acestui text de lege, stabilește că simpla diplomă de doctor în medicină dela una din Facultățile din țară, și dreptul de liberă practică a medicinei generale, e suficient pentru a da dreptul la practica artei dentare, ceeace e în

contradicție cu textul și spiritul art. 84 l. sanitară. În adevăr, arta dentară necesită cunoștințe speciale, art. 83 supune practicii ei pentru doctorii în medicină la restricțiunea, că trebuie dovedit că diploma de doctor implică și acele cunoștințe speciale de dentistică, adică că în organizația Facultăților de medicină să fie și cursuri speciale de dentistică, cari să dea dreptul la liberă practică, fără a limita această restricțiune numai la facultățile streine. Că, Facultatea din Iași neavând cursuri speciale de dentistică, diploma de doctor în medicină nu constituie un titlu suficient pentru practica dentisticii. Această interpretare, singura rațională, e consacrată și prin textul formal al art. 2 din regulamentul pentru practica dentisticii, întocmit pe baza legii sanitare și decretat la 18 Februarie 1914.

II. «Rea interpretare a aceluiași art., întrucât Curtea ține în seamă un certificat al unui doctor necunoscut din Cernăuți, pe când legea cere condiția unui certificat legalmente recunoscut ca conferind dreptul de practica dentisticii în țara unde s'a liberat, adică dela o școală organizată cu caracter de instrucție profesională, după cum lămurește explicația art. 3 din reg. legii sanitare».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care D-r V. Gribescu a fost achitat de faptul că a practicat arta dentară fără a posedă diploma pentru aceasta, în prejudiciul reclamantului I. Rosenthal;

Având în vedere că, pentru a achita pe D-r V. Gribescu, Curtea de apel motivează că el întrunește condițiunile cerute de art. 83 din legea sanitară de a profesă dentistica, de oarece are diploma de doctor în medicină și i s'a acordat și dreptul de liberă practică a mediciei în țară, fără ca să mai aibă nevoie de o altă diplomă de liberă practică a dentisticii;

Considerând că, după art. 83 din legea sanitară, dentistica nu se poate profesă decât de doctorii în medicină, cu drept de liberă practică căpătată conform acestei legi, având diploma sau certificatul care conferă dreptul de liberă practică a dentisticii în acel Stat;

Că, după dispozițiunile acestui text de lege, pentru profesarea dentisticii, nu este de ajuns titlul de doctor în medicină cu dreptul de liberă practică a ei, dar trebuie și o diplomă sau un certificat care să confere doctorului în medicină dreptul de liberă practică a dentisticii în statul care are asemenea învățământ;

Că, această interpretare a fost recunoscută și prin regulamentul pentru practica dentisticii din 27 Februarie 1914, care, explicând aplicațiunea art. 83 din legea sanitară, arată că dreptul de a profesă arta dentară nu poate fi recunoscut decât doctorilor în medicină cu studii speciale la o școală de dentistică;

Că, prin urmare, acesta fiind înțelesul art. 83 din legea sanitară, numai cu violarea acestui articol, Curtea de apel a decis că dreptul de liberă practică a mediciei este suficient pentru a da dreptul la practica artei dentare;

Că, deciziunea Curții de apel nu se poate sprijini nici pe celalt considerent al ei, că D-r V. Gribescu ar fi profesat dentistică mai mult de patru ani înainte de promulgarea legii sanitare, așa că el ar avea un drept câștigat în virtutea aceluiași articol 83, de oarece acea excepțiune s'a făcut pentru aceia cari n'aveau titlul de doctor în medicină, dar aveau studii speciale într-o școală de dentistică și D-r V. Gribescu n'a dovedit că a absolvit o asemenea școală;

Că, dar, motivele de casare, sunt întemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Curtea de apel din București s. III

Audiența dela 16 Octombrie 1914

Președinția d-lui A. Procopiu, Președinte

Decizia penală No. 286

Legea sanitară.—Doctor în medicină cu liberă practică a mediciei în țară.—Dacă el poate profesă și arta dentară fără a posedă o diplomă sau certificat dela o școală de dentistică, în drept a libera asemenea titluri.—(Art. 83 l. sanitară).

1. *In materie penală, dacă deciziunea achitătoare a fost casată numai după recursul părții civile fără ca Ministerul public să facă recurs, instanța de trimițere nu mai poate judecă decât pretențiunile civile, întrucât decizia achitătoare este definitivă în privința pedepsii.*

2. *După dispozițiunile art. 83 din legea sanitară, dentistica nu se poate profesă decât de doctorii în medicină cu drept de liberă practică căpătată conform legei, având diplomă sau certificat care să le confere dreptul și de liberă practică a dentisticii în țară.*

Prin urmare, simplul titlu de doctor în medicină nu-i dă dreptul de a practică arta dentară fără o diplomă sau certificat a unei școale speciale pentru arta dentară.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de d-l V. Gribescu în contra deciziunei penale No. 1441/913, a Tribunalului Vâlcea s. I și trimis în judecata acestei Curți prin încheierea No. 1384/914 a Inaltei Curți de casație și justiție în urma casării deciziunei No. 84/914 a Curții de apel Craiova s. I-a și prin care îl achitase de pedeapsa de 500 lei amendă și un leu despăgubiri civile acordate dentistului Rosenthal prin sentința tribunalului Vâlcea cu No. 2692/912 și confirmată prin cea apelată No. 1441/913;

Ascultând pe apelant în dezvoltarea motivelor de apărare și pe partea civilă Rosenthal în concluziuni;

Având în vedere și deciziunea Inaltei Curți, precum și toate actele de instrucție penală dresate în cauză aflate la dosar.

Având în vedere și concluziunile d-lui Procuror-general care a declarat că, întrucât parchetul general n'a făcut recurs și întrucât decizia Curții de apel din Craiova a fost casată, numai după recursul părții civile, decizia achitătoare, în ce privește pedeapsa, este definitivă față de parchet și, ca atare, profitabilă prevenitului și acum, urmând a se judecă numai cererea de despăgubiri civile, nu mai este loc a pune vre-o concluziune;

Având în vedere că din deciziunea înaltei Curți se constată că ea a fost casată numai în urma recursului făcut de partea civilă I. Rosenthal;

Considerând că, în asemenea condițiuni, întrucât parchetul general n'a cerut retractarea deciziunei achitătoare de faptul pentru care se pusese în mișcare acțiunea publică în contra D-r V. Gribescu, este evident că și achitarea pronunțată de Curtea din Craiova este definitivă și, ca atare, profitabilă prevenitului și deci, singurul lucru ce mai rămâne dedus în judecata acestei Curți este numai a se stabili dacă faptul ce i se impută este constat și dacă printr'insul s'a cauzat vreun prejudiciu părții civile;

Având în vedere că, din reclama tipărită, adresată pacienților de către D-r V. Gribescu, din procesul-verbal cu data 3 Mai 1912 dresat de medicul orașului R.-Vâlcea și sub-comisarul de poliție locală, din declarația scrisă a apelantului din 27 Septembrie 1912 precum și din depunerile martorilor ascultați de tribunal, Constantin Bere, Nache Gavrilescu, Niculae Simion, A. Taubman, D. Con-

stantinescu, Vasile Răiciulescu și V. Duțulescu se constată că apelantul D-r V. Gribescu a deschis în R-Vâlcea str. Traian No. 69 un cabinet special dentar unde împreună cu un alt preventit Siegfried Fett ca lucrător, au exercitat arta dentistică, fără să fi avut convenita diplomă sau certificat, precum nici autorizarea de liberă practică din partea consiliului sanitar superior;

Având în vedere că, apelantul în apărarea sa susține că fiind doctor în medicină având diplomă și autorizare de liberă practică, numai în virtutea acestei calități putea să exercite și arta dentistică, fără să mai aibă nevoie de o altă diplomă sau autorizare întrucât și această artă nu e decât o parte a medicinei chirurgicale pentru care are și titlu și autorizare de liberă practică;

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 83 din legea sanitară, dentistica nu se poate profesă decât de doctori în medicină cu drept de liberă practică căpătată conform legii, având diplomă sau certificat care conferă dreptul de liberă practică a dentisticeii în acel stat;

Considerând că din termenii acestui text de lege combinat și cu art. 1 și 2 din regulamentul ei precum și cu raportul prin care s'a înaintat în discuția Camerei de către raportorul logei când s'a votat, reese clar că pentru executarea artei dentistice nu este de ajuns numai titlul de doctor în medicină, cu dreptul de liberă practică cum pretinde apelantul, dar trebuie să mai aibă și diploma sau certificat care să confere doctorului în medicină și dreptul de liberă practică a dentisticeii în statul în care are asemenea învățământ și autorizare de liberă practică unde voește a-l exercită;

Considerând că apelantul a mai prezentat un certificat din partea dentistului Campelmacher din Cernăuți (Bucovina) cu data 13 Septembrie 1912, din care rezultă că ar fi practicat în timp de 8 luni adică dela 3 Ianuarie 1893 până la 3 Septembrie 1893 în laboratorul său tehnica dentară și astfel ar avea și certificatul cerut de lege pe lângă diploma de doctor în medicină;

Având în vedere că acest certificat nu se constată din nimic că emană dela vre-o școală autorizată să emită asemenea ertificat și chiar în ipoteza favorabilă, încă nu s'a dovedit că a avut și autorizarea consiliului sanitar superior, așa cum cere legea prin art. 83 ca să poată exercită această artă;

Considerând că așa fiind, rămâne stabilit că fără drept și în potriva dispozițiilor legii a exercitat arta dentară fără diplomă sau certificat și fără convenită autorizare;

Considerând că prin exercitarea unei asemenea profesii în o localitate unde se mai găsește asemenea profesioniști autorizați cum este și partea civilă, natural că are ca rezultat împuținarea clientelei și deci să le producă prejudiciu;

Considerând că cererea de despăgubiri civile în sumă de un leu cerută de partea civilă I. Rosental este pe deplin justificată;

Pentru aceste motive, Curtea admite în parte etc.

(ss) **A. Procopiu, I. Baștea, G. A. Mavrus**

Grefier, (ss) *E. Mihăilescu*

OBSERVAȚIE.—Publicăm astăzi mai multe hotărâri toate relative la exercițiul dantisticeii. Vom zice câteva cuvinte asupra acestei chestiuni, pentru că ea prezintă o importanță capitală din punctul de vedere al sănătăței publice, pe care legea a căutat s'o apere și s'o protegiască.

Chestiunea de a se ști dacă dentiștii trebuie sau nu să aibă o diplomă specială, a fost mult timp controversată în Franța.

Declarațiile regale din Februarie 1730 și din Mai 1768, reglementând exercițiul hirurgiei în orașul Paris, porunceau dentiștilor de a fi numiți experți de către colegiul hirurgiei, oprindu-i de a exercită orice altă parte a artei hirurgicale.

Legea din anul XI asupra exercițiului medicinei, abrogând declarațiile de care s'a vorbit mai sus, s'a născut chestiunea de a se ști dacă dentiștii erau sau nu, după această lege, scutiți de orice diploma. Majoritatea autorilor și jurisprudența decideau însă, cu drept cuvânt, că ei trebuiau să fie doctori în medicină sau cel puțin ofițeri de sănătate.

Un proiect de lege prezentat Camerelor în anul 1847, asupra exercițiului legal al medicinei, propunea ca dentiștii să fie obligați a dobândi o diplomă specială, însă acest proiect de lege n'a mai fost luat în discuție.

Dar nu despre legislația franceză este vorba în specie, ci despre legislația noastră.

La noi, legea sanitară din 20 Decembrie 1910 are, asupra acestei importante materii următoarea dispoziție:

„Art. 83.—Dentistica, ca orice altă specialitate a medicinei, nu se poate profesă decât de doctori în medicină cu drept de liberă practică, căpătată conform acestei legi, având diplome sau certificate care conferă dreptul de liberă practică a dentisticeii în acel Stat.

„Dentiștii fără titlu de doctor în medicină, dar având studii speciale într'o școală de dentistică, ce se vor fi găsit profesând dentistica de cel puțin 4 ani în momentul promulgării acestei legi, își vor păstra drepturile lor.

„Toți acei care au dreptul de liberă practică în virtutea legilor anterioare se vor bucura de drepturile câștigate.

„Persoanele fără titluri academice și așa numiții mecanicieni dentiști vor fi tolerați numai ca lucrători pe lângă medicii și dentiștii care practică conform acestei legi.

„Se consideră ca o călcare a legii tovarășia prin care astfel de persoane se pun sub răspunderea împrumutată a unui doctor în medicină care nu practică de fapt dentistica, pentru a profesă în mod nepermis această specialitate a medicinei. Vinovații se vor da în judecată.

„Medicul care se va fi dovedit că printr'o asemenea înțelegere clandestină, a trecut altuia un drept care, după lege îi este absolut personal, se va pedepsi cu amenda dela 200 până la 20000 lei; iar acel care se va fi folosit de un drept pe care legea nu-l recunoaște, se va considera ca practicând medicina în mod ilicit și se va pedepsi conform art. 88“.

Iată acum și unele dispoziții din regulamentul pentru practica dentisticeii, publicat în Monitorul Oficial No. 270, din 4 Martie 1914:

„Art. 1.—Nimenia nu are dreptul a profesă arta dentară fără a i se fi acordat dreptul de liberă practică de către Consiliul sanitar superior.

„Art. 2.—Acest drept nu poate fi recunoscut decât doctorilor în medicină, cu studii speciale la o școală de dentistică, a cărei diplomă dă dreptul de practică și în țară unde s'a eliberat, sau celor ce și-au dobândit diploma de doctor în medicină, în care este organizat și un învățământ de dentistică și în urma unui examen de liberă practică, dat în condițiunile legii sanitare.

„Art. 3.—Prin derogare dela art. de mai sus, au dreptul la practica dentisticeii, pe lângă cei cu drepturi definitive din vechiu câștigate, conform legilor anterioare și cei

cari vor dovedi că au studii speciale, făcute într-o școală care se bucură în țara respectivă de reputațiunea unui așezământ de instrucțiune profesională", etc.

„Art. 10.—Acei ce vor practica dentistica în afară de prevederile acestui regulament, vor fi pedepsiți conform art. 83 și 88 din legea sanitară“.

Prin interpretarea acestor texte, un oarecare Dr. în medicină *Vasile Gribescu* este dat judecăței după reclamația d-lui Dr. I. Rosenthal, dentist cu titlu de practică, stabilit la Râmnicu-Vâlcea, ca axercitând fără drept dentistica, și este condamnat ca atare de de tribunalul R.-Vâlcei. Curtea din Craiova îl achită însă de orice penalitate, sub cuvânt că numitul dentist ar însuși toate condițiile cerute de lege pentru exercitarea acestei părți speciale a medicinei.

Decizia Curței din Craiova fiind însă casată (a se vedea decizia casației mai sus publicată, și afacerea venind din nou înaintea Curței din București, această Curte, sezizată numai de apelul părții civile, Dr. I. Rosenthal, constată existența faptelor imputate inculpatului și, ca atare, îl condamnă la 1 leu despăgubire, atât cât se ceruse de partea civilă.

În drept, această soluție, este perfect juridică, întrucât este necontestat că inculpatul achitat de pedeapsă, poate fi condamnat la despăgubiri civile de către instanța apelativă, după apelul părții civile,

instanța de apel violând autoritatea lucrului judecat numai atunci când ar pedepsi pe inculpatul achitat, după singurul apel al părții civile, sau când i-ar mări pedeapsa fără apelul ministerului public¹⁾.

Acestea sunt chestiunile pe cari le rezolvă hotărârile ce publicăm astăzi în acest număr special, consacrat sănătății publice, dacă ne putem exprima astfel. Trebuie să fim recunoscători d-lui Dr. I. Rosenthal, dentist din Râmnicu-Vâlcea, pentru că a stărnit acest proces, care, în curând, va fi urmat de multe altele, căci numeroși sunt acei care exercită această parte grea a medicinei, fără drept și în detrimentul interesului obștesc. Intervenția d-lui Dr. Rosenthal în această afacere este cu atât mai lăudabilă și cu atât mai bine venită, cu cât el nu urmărește decât interesul public; dovada acestui lucru o găsim în împrejurarea că el și-a redus pretențiile sale civile la suma minimă de un leu.

Ca atare, toți oamenii de bine trebuie să-i dea concursul lor pentru a ne curăți de această gangrenă ce amenință sănătatea noastră și una din părțile cele mai esențiale ale vieții, căci fără gură omul nu poate trăi.

D. ALEXANDRESCO

¹⁾ Vezi tom. XI al Coment. noastre (*Prescripția*), pg. 511, 512, text și notă, precum și autoritățile citate acolo.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI *)

INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurentul Dragu Ene Neagu prin d-l avocat G. Gancevici.
Intimata Nasta Moilă prin d-l avocat Cancicov.

Filiațiune legitimă.— Dovedirea ei.— Dacă ea este dovedită numai prin actul de naștere al copilului fără a se dovedi și căsătoria părinților.

Actul de naștere al unei persoane nu poate să dovedească decât faptul material al nașterii, iar nu și căsătoria legitimă a părinților săi, deoarece faptul nașterii poate să aibă loc și în afară de căsătoria legitimă; că proba căsătoriei legitime între soți, după art. 176 c. civ., se face numai printr'un act de celebrarea ei înscris în registrul stărei civile, sau, în cazurile excepționale prevăzute de art. c. civ., prin martori.

Prin urmare, violează art. 176 c. civ. tribunalul când stabilește faptul unei căsătorii între părinți, numai pe baza actului de naștere al copilului și al celui de deces al tatălui improprietar. (*Cas. s. I, decizia No. 491 din 28 Octombrie 1914, prin care s'a casat sentința Trib. Teleorman, No. 605/913*).

CASAȚIE S. II

Cererea făcută de d-l Prim-Procuror al Trib. Bacău de a se regulă competența lui Paul Denenmostier.
Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zanfirescu.

*** Omor fără voe.— Moarte întâmplată după**

*) Cele însemnate cu * steluță vor fi publicate în extenso în numerele viitoare.

40 de zile de la lovire.— Distincția prevăzută de art. 186 c. p. — Dacă se aplică și la art. 248 c. penal.

Art. 248 c. penal, pedepsind omorul fără voie, nu face nici o distincție dacă moartea pacientului a avut loc îndată sau mai târziu, de unde rezultă că termenul de 40 de zile din art. 186 nu se poate aplica decât în cazul special prevăzut de acest din urmă articol. (*Cas. s. II decizia penală 3112 din 3 Decembrie 1914 prin care s'a regulat competența și trimis afacerea a fi judecată de Trib. Bacău s. II*).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimatul Ion M. Dobre prin d-l avocat Văsănescu.

Patentă.— Arendaș.— Micii cultivatori de pământ.— Dacă pot fi impuși la patentă.

Prin cuvântul «arendaș» din tabela litera c anexată la legea patentelor, legiuitorul nu a putut înțelege decât pe acei cari iau în arenda spre exploatare fonduri sau imobile de o întindere sau valoare mai însemnată, cum sunt moșiile, morile, pădurile, etc., iar nu și pe micii cultivatori de pământ cari obișnuit iau în arenda dela proprietari sau arendași terenuri în întinderi mici, pe cari le cultivă personal pentru trebuințele familiei și din care nu fac o profesiune propriu zisă. (*Cas. III, decizia No. 336 din 7 Noembrie 1914, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Prahova s. II, No. 124/914*).